

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽ/6/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015010042
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015010042.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 01 Bratislava, IČO: 36 731 544, zastúpenej Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/26/2015 z 26. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/26/2015 zo dňa 26. mája 2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet, podľa priloženého platobného predpisu v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/26/2015 z 26. mája 2015 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 141/SKO/2015 porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci programovej služby JOJ dňa 29. novembra 2014 v čase o cca 17:26:49 hod. a 22:18:45 hod. a dňa 12. decembra 2014 v čase o cca 21:28:43 hod. odvysielal reklamný šot na lieky Mucosolvan a Mugotussol, pričom v prípade lieku Mugotussol došlo k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku a odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky. Za

uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3.500,- €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že podkladmi pre rozhodnutie sú záznam vysielania programovej služby JOJ z 29. novembra 2014 v čase od 14:55 hod. do 18:05 hod., záznam vysielania programovej služby JOJ z 29. novembra 2014 čase od 19:55 hod. do 23:59 hod. a z 30. novembra 2014 v čase od 00:00 hod. do 00:05 hod., záznam vysielania programovej služby JOJ z 12. decembra 2014 v čase od 19:55 hod. do 23:59 hod. a z 13. decembra 2014 v čase od 00:00 hod. do 00:05 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý je súčasťou napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa poukázala ďalej na ustanovenie § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré upravuje obsah vysielanej reklamy na liek. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku a odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky. V danom prípade ide o jeden komunikát, ktorý propagoval dva lieky, pričom prezentácia liekov neprebíhala súčasne, ale každý bol v rámci tohto komunikátu zobrazený samostatne. V predmetnom reklamnom šote boli odvysielané výzvy podľa predmetného ustanovenia len pre liek Mucosolvan. Zákomom stanovené informovanie o správnom použití lieku, a odporúčanie o poradení sa o použití lieku nebolo sprostredkované pri propagovaní druhého lieku Mugotussol. Pre zabezpečenie účelu ustanovenia § 33 ods. 4 je však zrejmé, že požadované informovanie musí byť poskytnuté ku každému propagovanému lieku.

Čo sa týka podmienky uvedenej v § 33 ods. 4 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z., t.j. že reklama na liek musí obsahovať odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky, zákon nešpecifikuje, akú formu musí mať toto odporúčanie. Podľa názoru Najvyššieho súdu vysloveného v rozsudku sp. zn. 3SŽ/11/2008 uvedená požiadavka je splnená, ak šot takéto odporúčanie obsahuje bez ohľadu na jeho formu. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že predmetný šot zákonom požadované odporúčanie v prípade lieku Mugotussol neobsahoval. Na základe vyššie uvedeného nemožno posudzovať zrozumiteľnosť, jednoznačnosť, či dostatočnosť textu výziev, nakoľko neboli zobrazené vôbec.

Odporkyňa sa zaoberala aj objektívnou zodpovednosťou za správny delikt. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani zákon č. 308/2000 Z.z. ani Správny poriadok neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Ďalej odporkyňa poukázala na viaceré rozhodnutia, na základe ktorých boli navrhovateľke uložené pokuty za porušenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 33 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. (v súčasnosti ustanovenie § 33 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.), napr. rozhodnutie č. RP/054/2011 z 21. júna 2011, č. RP/055/2011 z 21. júna 2011 a ďalšie. Z § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti.

Záverom odporkyňa uviedla, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada, jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty uvedených správnych deliktov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Odporkyňa vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, závažnosť správneho deliktu, trvanie, následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania. Pri určovaní výšky pokuty nemohla odporkyňa prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti uvedené vo výroku rozhodnutia a sankciu uloženú na spodnej hranici zákonom vymedzenej

sadzby, považuje odporkyňa výšku uloženej sankcie za plne odôvodnenú.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka a uviedla, že Rada, nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazu (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu odporkyne v súlade so zákonom), čo predstavuje postup odporkyne ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady; absolútne nijakým spôsobom neodôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu vo vzťahu ku všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky; na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, preto žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľka namieta:

- a) nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu,
- b) nedostatočné (žiadne) odôvodnenie vo vzťahu k existencii a splneniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu predstavuje zjavný zásah do práv navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, najmä práva na jasné, určité a zrozumiteľné odôvodnenie,
- c) obmedzenie slobody prejavu bez existencie ústavne akceptovateľného dôvodu a bez existencie proportionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu sťažovateľky.

K nevykonaniu jediného dôkazu

Odporkyňa vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú: záznamy z vysielania programovej služby JOJ a prepis/popis skutkového stavu.

Navrhovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu odporkyne namieta najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že odporkyňa buď (i) nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec; alebo (ii) ich nevykonala v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia odporkyne vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom. V prípade, ak z rozhodnutia odporkyne vyplýva, že je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhľadli zvukovo-obrazový záznam. Následne vykonanie takéhoto dôkazu je podľa odporkyne možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania všetkými (hlasujúcimi) členmi Rady je podľa názoru odporkyne, ale aj podľa právnych záverov Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 Správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre navrhovateľku, ako účastníka správneho konania zásadný význam. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového

stavu, ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nespĺňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V tejto súvislosti navrhovateľka predložila uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, č. j. 7As/57/2010- 82, z 3. apríla 2012, ako podpornú judikatúru uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vysporiadal so všetkými aspektmi vykonávania dôkazov v správnom trestaní.

K nedostatočnému odôvodneniu a k obmedzeniu slobody prejavu

Navrhovateľka uviedla, že zásah do jej slobodného prejavu v podobe napadnutého rozhodnutia by mohol byť zákonný v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy len vtedy, ak by orgán verejnej moci preukázal, že existoval na to legitímny dôvod vychádzajúci z verejných záujmov a takýto zásah bol zároveň aj proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Podľa navrhovateľky Rada nijakým spôsobom neodôvodnila a neskúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu, tzn. či napadnuté rozhodnutie vychádza z niektorého z verejných záujmov vymedzených v článku 26 ods. 4 Ústavy SR, je legálne, sleduje legitímny cieľ a je zároveň proporcionálne. Napadnuté rozhodnutie je tým pádom nedostatočne (vôbec) odôvodnené, čím sa stáva nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p. Opomenutie uvedenia odôvodnenia je zjavným a závažným zásahom do práva navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, najmä práva na určité a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia (napr.: Nález ÚS SR, sp. zn.: II. ÚS 307/2014, rozsudky ESLP vo veci Gracia Ruiz v. Španielsko; Múčková v. Slovenská republika; Helle v. Fínsko, atď.).

Odvysielané informácie reklamného charakteru, (hoci neobsahovali zákonom vyžadované informácie - upozornenie na prečítanie informácie v príbalovom letáku) neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o obmedzení práva na „ochranu diváka/spotrebiteľa vzhľadom na špecifický charakter daných produktov“ a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: II. ÚS/307/2014- 45 z 18. decembra 2014).

Záverom navrhovateľka uviedla, že tým, že odporkyňa mala interpretovať a aplikovať § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s právom na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru a ústavnou limitáciou v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru, avšak tento interpretovala a aplikovala spôsobom, ktorý nezodpovedá ústavným požiadavkám na ochranu slobody prejavu navrhovateľky, porušila navrhovateľkine právo na slobodu prejavu a základné právo slobodne rozširovať informácie.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku k námietke navrhovateľky týkajúcej sa nevykonania dôkazu - ohľadky záznamov z vysielania programovej služby, resp. nevyhotovení zápisnice uviedla, že obdobná námietka bola vznesená v konaniach sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012 alebo 6Sž/21/2012, 6Sž/7/2014, 7Sž/1/2013, 5Sž/14/2013, 7Sž/10/2013, 3Sž/18/2013, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil. Ďalej dôvodila, že podkladom pre rozhodnutie sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Navrhovateľka bola v oznámení o začatí správneho konania odporkyňou

vyzvaná, aby sa vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, to znamená, že odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku a dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jej stanoviska. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamov vysielania je zrejmé, že je možné sa s nimi oboznámiť len ich vzhľadnutím, preto je zrejmé, že odporkyňa dôkladne a spoľahlivo zistila skutkový stav tak, ako bol navrhovateľom odvysielaný, a to z podkladov pre rozhodnutie, ktoré aj v rozhodnutí uviedla.

Odporkyňa súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Písomný prepis/popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, t.j. na hmotnom substráte, do písomnej podoby, v ktorej je možné ho potom použiť na účely správneho konania, t.j. zaslať ho účastníkovi konania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie a dať mu možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť a v konečnom dôsledku ho použiť ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia. Nakoľko navrhovateľ v rámci správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala odporkyňa záznamy vysielania a prepis/popis za sporný. Ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetnými záznamami vysielania.

K uzneseniu rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. j. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012 odporkyňa uviedla, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vo svojom vyjadrení k predmetnej veci uviedla, že úkon výkonného orgánu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Odporkyňa však striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vykonáva administratívne a technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania, zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov. V tejto súvislosti poukázala odporkyňa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/7/2014, kde predmetnú námietku považoval súd za nedôvodnú. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, cit.: „... Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku) je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“.... Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania -záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu..... Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p.“

K požiadavke proporcionality pri zásahu do práva na slobodu prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií odporkyňa uviedla, že v danom prípade zákon ani nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv vysielateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z. z. je formulovaná jednoznačne. V danom prípade výzvy pre liek Mugotussol neboli zobrazené vôbec. Správnomu orgánu teda nebol daný priestor na akúkoľvek správnu úvahu. K splneniu zákonnej povinnosti buď došlo alebo nedošlo v závislosti od konania či nekonania vysielateľa. V danom prípade účastník konania nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a

zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku a odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky, a to takým spôsobom, že výzvy neboli zobrazené vôbec, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom. Akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery rozhodnutím Rady dôjde k zásahu do práv vysielateľa, je preto z tohto pohľadu bezpredmetné.

K nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/307/2014-45 z 18. decembra 2014 odporkyňa uviedla, že vec, ktorou sa ústavný súd vo svojom náleze zaoberal, nie je možné skutkovo porovnávať s prípadom v prejednávanej veci. Predmetom uvedeného nálezu bolo rozhodnutie Rady týkajúce sa príspevku, kde sa konštatovalo porušenie objektívnosti a nestrannosti z dôvodu neposkytnutia priestoru príspevkom dotknutej strane. Samotný § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. obsahuje aj druhú časť, podľa ktorej je porušením zásad objektívnosti a nestrannosti aj konanie vysielateľa, v dôsledku ktorého dochádza k zmiešaniu, resp. neoddeleniu názorov a hodnotiacich komentárov od informácií spravodajského charakteru. Toto ustanovenie má nesporne špecifickejší charakter, ako ustanovenie § 33 ods. 4 písm. a) a b), s tým dôsledkom, že nedáva správnemu orgánu priestor na voľnú úvahu, pokiaľ ide o posúdenie zákonnosti konania vysielateľa. Odporkyňa sa pri uplatňovaní tohto ustanovenia môže obmedziť len na konštatovanie, či bola daná zákonná povinnosť v tomto dôsledku porušená. Z tohto dôvodu nie je podľa odporkyne možné vzťahovať závery ústavného súdu vyjadrené v predmetnom náleze na prejednanú vec.

Ďalej odporkyňa poukázala na možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií uvedeného v dohovore a v ústave, a to na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok. Obmedzenie musí vyplývať zo zákona, musí byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a sledovať legitímny cieľ. Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným predpisom, v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z. z. keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 ústavy) na zakotvenie tohto vymedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Odporkyni neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať. Z formulácie v ustanovení § 33 ods. 4, ako aj s prihliadnutím na účel tohto ustanovenia je zrejmé, že v prípade, ak reklama propaguje viac ako jeden liek, predmetná výzva sa musí týkať každého z týchto liekov. Nakoľko reklama na liek Mugotussol neobsahovala žiadnu výzvu ani poučenie, odporkyňa zhodnotila, že odvysielaním uvedeného došlo k porušeniu § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z. z. V rámci druhej roviny skúmania proporcionality zákon ani nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv vysielateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z. z. je formulovaná výslovne a jednoznačne.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností odporkyňa považuje dôvody na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia uvádzané navrhovateľom za neopodstatnené. Napadnuté rozhodnutie má podľa odporkyne všetky zákonom požadované náležitosti, je riadne odôvodnené čo sa týka obsahu aj druhu uloženej sankcie, preto navrhla potvrdenie napadnutého rozhodnutia.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) v spojení s § 250 I ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní dňa 29. júna 2016, po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 141/SKO/2015 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný, a to z nasledovných dôvodov:

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 141/SKO/2015 z 10. februára 2015, ktoré bolo

doručené advokátovi navrhovateľky dňa 3. marca 2015. V spise je pripojené oznámenie o začatí správneho konania z 10. februára 2015, obrazovo-zvukový záznam, prepis/opis skutkového stavu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady z 26. mája 2015 a rozhodnutie Rady č. RP/26/2015 z 26. mája 2015.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odovysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či i sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 141/SKO/2015 porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci programovej služby JOJ dňa 29. novembra 2014 v čase o cca 17:26:49 hod. a 22:18:45 hod. a dňa 12. decembra 2014 v čase o cca 21:28:43 hod. odovysielal reklamný šot na lieky Mucosolvan a Mugotussol, pričom v prípade lieku Mugotussol došlo k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku a odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3.500,- €.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z., vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 <. musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať

- a) jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku,
- b) odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 5 ods. 1, písm. h) zákona č. 308/2000 Z.z., do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 1. januára 2014, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku, o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd po oboznámení sa so spisovým materiálom včítane priloženého záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.) v súlade s názorom odporkyne mal za to, že absenciou jednoznačnej a zrozumiteľnej výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku a odporúčania poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky v odvysielanom reklamnom šote na liek Mugotussol v rámci programovej služby JOJ, došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z.

K námietke navrhovateľky viažucej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu, senát najvyššieho súdu uvádza, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 141/SKO/2015 z 24. marca 2015, ktorú

prevzal právny zástupca navrhovateľky dňa 30. marca 2015 a ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu, pričom však navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaného programu.

Z obsahu napadnutého administratívneho rozhodnutia vyplýva, že Rada sa oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie vo veci, medzi ktoré patrí aj obrazovo-zvukový záznam vysielania, a preto nie je dôvod spochybňovať, že Rada sa s predmetným záznamom vysielania neoboznámila.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia oboznámi s predloženými podkladmi, ktorú skutočnosť skonštatuje i v dôvodoch svojho rozhodnutia, avšak o týchto procesných úkonoch nespisuje samostatnú zápisnicu o preštudovaní obsahu spisového materiálu a vzhľadnutí záznamu vysielania.

V prípade, ak účastník konania vôbec nenamietá skutočný stav veci po tom, čo mu bolo správnym orgánom oznámené začatie správneho konania (čo v danom prípade zistené z obsahu administratívneho spisu súdom nebolo), príp. pred vydaním rozhodnutia orgánom verejnej správy, potom takýto procesný stav pre orgán verejnej správy nezakladá dôvod vôbec zvažovať, či by mal aplikovať v konaní postup podľa § 22 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a spísať zápisnicu o vzhľadnutí záznamu vysielania, a to navyše za situácie, keď mu takúto povinnosť zákon neukladá.

S predmetnou námietkou sa už najvyšší súd vysporiadal vo svojich skorších rozhodnutiach napr. sp. zn. 7Sž/2/2013 z 24. septembra 2014, sp. zn. 7Sž/8/2013 z 24. septembra 2014, sp. zn. 3Sž/18/2013 zo 6. mája 2014. Táto ustálená judikatúra najvyššieho súdu prešla aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd SR potvrdil správnosť záverov uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7Sž/8/2013 z 24. septembra 2014 a sťažnosť navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil.

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu dáva do pozornosti svoje iné rozhodnutie sp. zn. 4Sž/1/2014 zo 7. októbra 2014, ktoré sa zaoberalo aj predloženým uznesením rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. j. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, z ktorého cit.: „Námietku navrhovateľky spochybňujúcu proces zisťovania skutkového stavu samotnou Radou ako kolektívnym orgánom, z dôvodu nevyhotovenia zápisnice zo vzhľadnutia záznamu z predmetného audiovizuálneho záznamu, najmä v kontexte absencie uvedenia konkrétneho rozporu skutkového stavu zisteného správnym orgánom a skutkovým stavom tvrdeným navrhovateľkou, najvyšší súd hodnotí ako nedôvodnú.

Navrhovateľka napáda nezákonnosť procesného postupu odporkyne pri zisťovaní podkladov pre vydanie preskúmaného rozhodnutia argumentáciou čerpanou z uznesenia rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu České republiky (ďalej aj „nejvyšší správní soud“) sp. zn. 7As/57/2010 - 82 zo dňa 3. apríla 2012. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že právne závery uvedené v citovanom uznesení nejvyššieho správního soudu vychádzajú z rigoróznnejšej právnej úpravy Správního řádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať protokol o úkone dokazovania v správnom konaní vykonanom „mimo ústní jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Nejvyššího správního soudu České republiky uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený a vychádza z právnej úpravy platnej na území iného štátu.

Predovšetkým je potrebné prihliadnuť na slovenskú právnu úpravu regulácie vysielania a retransmisie, kedy v rámci realizácie pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy táto môže vychádzať z podkladov pripravených zamestnancami Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu, plniacich úlohy spojené s jej činnosťou (§ 4 ods. 4 v spojení s § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní vyhodnotí ako podstatné, čo vyplýva i z dikcie zákona (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku). Zápisnica predstavuje písomný záznam

o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku.“

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku veci možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnomu orgánu alebo sa ohliadka veci vykonávaná na mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti- pozemku, stavby). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Pokiaľ navrhovateľka v danej súvislosti dala do pozornosti uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č.j. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 2012, najvyšší súd zastáva názor, ako už bolo uvedené vyššie, že nie je možné vychádzať z právneho názoru súdu iného štátu, nakoľko súd je pri konaní a rozhodovaní viazaný právnym poriadkom Slovenskej republiky. K prezentácii nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 307/2014- 45 z 18. decembra 2014 sa súd v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením odporkyne a poukazuje na toto vyjadrenie, s tým že predmetný nález nemožno aplikovať na predmetnú právnu vec, nakoľko sa zaoberá odlišným skutkovým stavom a preto právne závery nemožno aplikovať na daný skutkový stav.

Najvyšší súd sa nemôže stotožniť ani s námietkou navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie obsahuje nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu. Ústava Slovenskej republiky vo svojom ustanovení čl. 26 ods. 4 vymedzuje situáciu, kedy je možné obmedziť toto ústavné právo a za splnenia akých podmienok. Ide o prípad ochrany práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia a mravnosti. V danom prípade je chránené verejné zdravie, konkrétne sa ochrana vzťahuje na diváka, resp. spotrebiteľa so zreteľom na určitý osobitný produkt, ktorým je liek. Predmetná sloboda prejavu bola obmedzená zákonom, konkrétne ustanovením § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z., ktorého obmedzenie je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a sleduje legitímny cieľ, teda ochranu verejného zdravia, ktorá je dostatočne dôležitá v porovnaní s právom na slobodu prejavu. Divák, resp. spotrebiteľ je slabším subjektom, nepozná zloženie lieku, nemá medicínske vzdelanie, čiže sám nevie zhodnotiť vhodnosť lieku pre jeho zdravie alebo kontraindikáciu s užívaním iných liekov a pod. a práve preto z tohto dôvodu je potrebné chrániť jeho zdravie. Z uvedeného vyplýva splnenie všetkých podmienok pri obmedzení slobody prejavu, ktorú garantuje čl. 26 ods. 1 ústavy.

K námietke povinnosti skúmania proporcionality odporkyňou, najvyšší súd dáva navrhovateľke do pozornosti jednoznačnosť a zrozumiteľnosť stanovenej povinnosti v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z., ktorú je povinná navrhovateľka dodržiavať bez možnosti použitia správnej úvahy pri posudzovaní jej splnenia. Zákon výslovne vyžaduje pre splnenie povinnosti jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku a odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky. Nakoľko pri vysielaní reklamného šotu na liek Mugotussol navrhovateľka neuviedla vyššie uvedenú výzvu a poučenie, bolo uloženie pokuty odporkyňou v súlade so zákonom bez posudzovania miery zásahu rozhodnutia do práva na slobodu prejavu, teda skúmania

proporcionality. Pre úplnosť najvyšší súd dáva do pozornosti, že k porušeniu tejto povinnosti došlo aj napriek tomu, že v prípade prvého lieku Mucosolvan bola uverejnená požadovaná výzva a poučenie, nakoľko z gramatického výkladu § 33 ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že na každý samostatný liek treba samostatnú výzvu. V prípade, ak by v jednom reklamnom šote bolo propagovaných viacero liekov a bola odvysielaná len jedna výzva, bolo by nutnú odvysielat výzvu tak, aby si divák /spotrebiteľ mohol spojiť danú výzvu so všetkými liekmi, ktoré boli predmetom reklamy, k čomu mu v danom prípade nedošlo, nakoľko lieky boli prezentované samostatne a neboli zobrazené spolu s výzvou spoločne, napr. v závere reklamy.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/26/2015 z 26. mája 2015 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. septembra 2014, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.